

Publicerad 2011-12-11 11:19 av Hopplös & Misterabel

Den fullvuxna dunungen i vinden

Jag kastade mig ut ur boet med tunna vingar,
som en dunboll blev jag tagen av vinden.

Jag har nog egentligen aldrig hittat hem, såhär med spegeln i handen.

Genom himlen har jag fallit och famlat i luften efter någonting.

Moln för moln passerar, och de rosa var åska, och man slogs vilsen till marken.

Allt jag levde för försvann och jag vände mig ut och in.

Jag tittade inåt och vände ryggen till allt.

Med mitt hjärta i handen vandrade jag fram genom en skog av tankar,
korsade oceaner av känslor, detta nästintill helt obemärkt.

Var jag än går och vad jag än gör blir det på avstånd.

Jag blir fångslad av kedjor och måste få utlopp,

och det rinner ner till samma elementära ord

som jag arkiverar och kan aldrig sätta punkt på.

Så likt flaskpost och pergamentrullar skickas de ut och vi möts i Nangilima.

Jag kanske lämnar något spår eller avtryck.

Men med mina sår söker jag vidare.

Jag bygger mina vingar,

letar min ö i den väldiga oceanen och söker min glänta i den djupaste skogen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hopplös & Misterabel med Poeter.se id #9329 innehar upphovsrätten